

Η ΚΑΤΑΦΕΣΟΓΓΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΥ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια Ἰδὲ ἀριθ. 7.)

Τὸ γεῦμα.

Χειμῶν βαρὺς ἐξεγείρετο, καὶ ἡ μία πικρὰ σφοδρότερα τῆς ἄλλης προσημύνηεν ἔκτακτόν τι.

Ἡ νύξ διήλθεν ὑπὸ τὸ κράτος μανιώδους βορῆς, καὶ τὴν πρωτὰν χαλκόχρους ἥλιος καταδείξας εἰς μίαν λευκὴν ἀκτῖνα τοῦ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τοῦ γηραιοῦ Πάρνηθος καὶ τοῦ μαρμαροστέρνου Πεντελικοῦ, ἐκρύβη ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἑπτὰ, καθ' ἃς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὸν ἔκτακτον μῆνα τοῦ 1850, τὸν συνοδείσαντα τὰ ἔκτακτα πολιτικὰ συμβάντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετὰ χιόνος πολλῆς καὶ δριμύειας.

Εἶναι δὴ μετὰ μεσημβρίαν ὥραι· πυρὰ ζηλωτὴ λαμπιδίζει εἰς μίαν γωνίαν ἐστιατορίου, κεκοσμημένου μὲ πᾶν ὅ,τι γυναικεῖα οἰκονομία διέθεσε πρὸς καλλωπισμόν· ἐν τῷ μέσῳ δὲ περὶ τράπεζαν ἐστρωμένην πρὸς γεῦμα ἐκαθέσθησαν τέσσαρα πρόσωπα, ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων συγκινούμενα, συνωμίλουν περὶ τῶν συμβάντων, ἐπεξήγουν τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος, ὅστις κατέλαβεν αἰφνιδίως τὴν χώραν, καὶ περιέμενον τινὰ ἢ κνίσσα καρυκευμένου φαγητοῦ προσέβαλε τὴν εὐαίσθητον ὀσφρησίν των, ὅτε παραπεσέντος ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ζωμοῦ παρουσιάσθη ἡ μικρὰ Ἀνθῆ, ἐνδεδυμένη ἀπλούστατα πλὴν μετὰ πολλῆς χάριτος, ὡρὰ ὥς ὥραία τοῦ φθινοπώρου ἑσπέρα, μὲ ὀφθαλμοὺς δῶα καταβεβλημένους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους γραμμὴ μέλαινα μόλις διασκιαζομένη ἐπρόδιδε τὴν πάθησιν, διότι μόλις ἐγείρετο τῆς κλίνης ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς προτεραίας. Ἐχαιρέτησε μελαγχολικὰ ὡς ἄγγελος περὶπαθῆς, καὶ ἐπλησίασε τὴν μητέρα της, ἥτις λαβοῦσα αὐτὴν τῆς χειρὸς τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ ἐνὸς τῶν ξένων, ὅστις ἦτον ὁ Κ. Ἀστέρης, πρὸς ὃν ἀπήνθυνε·

— Κύριε, σὰς παρουσιάζω τὴν θυγατέρα μου, τὴν μόνην μου παρηγορίαν. σὰς τὴν συνιστῶ.

— Αἰσθάνομαι τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, εἶπεν οὗτος ἀτενίσας

βλέμμα παράδοξον ἐπὶ τῆς Ἀνθῆς, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ ριγῇ τῷ ὄντι, προσέθηκεν, ἔχετε θησαυρὸν τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξιν δὲν ἤθελα πιστεύσει.

— Ἡ καλωσύνη σας, ἀπήντησεν ἡ γραιά· ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν θυγατέρα της·

— Ἀνθῆ! εἶναι ὁ Κ. Ἀστέρης, ὁ καλῆτερος φίλος τῆς οἰκογενείας· τὸν ἡγάπα τόσῳ ὁ μακαρίτης Πατὴρ σου ὡς τέκνον του, — εἶναι ἀδελφός σου ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, συνεκινήθη καὶ ἐσιώπησεν.

Ἡ Ἀνθῆ ἐξ ἄλλου, ὑπὸ αἰσθήματος ἀγνώστου κυριευθεῖσα, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δεύτερον, φοβούμενη μὴ συναντήσῃ τὸ ψυχρὸν βλέμμα ὅπως ἡ τὸ παράδοξον πλάσμα τῆς νηπιώδους φαντασίας της· δι' ὃ μετὰ δειλίας μόλις ἐφέλλισε.

— Χαίρω, κύριε, διότι λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους τοῦ πατρός μου

Καὶ ἡ φωνὴ ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας της· τοῦτο παρατηρήσασα ἡ μήτηρ, συνέθλιβε διὰ τῶν δακτύλων της τὴν τρυφερὰν παλάμην τῆς Ἀνθῆς, ἣν ἐκράτει, ὅπως τὴν ἐναρμόνῃ. Καὶ ἡ Ἀνθῆ ἐνόησε τὸ σύνθημα, ἀλλ' ἡ προκατειλημμένη ψυχὴ της εἰς μόνας τὰς ἐντυπώσεις τῆς καρδίας ὑπῆκουεν.

Ἡ μήτηρ στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν τρίτον ξένον, διότι ὁ δεύτερος ἦτον ὁ γνωστὸς Κύριος Σκουλούδης, εἰς τὰ μειδιάματα τοῦ ὁποίου καὶ τὰς προσφωνήσεις ἡ Ἀνθῆ ἔλαβε θάρρος.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν, σὰς συνιστῶ τὴν θυγατέρα μου.

Ἀνθῆ, εὐρίσκεσαι ἐνώπιον τοῦ ἀξιοτίμου Κυρ. Κ. συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν, ἐπίσης φίλου καλοῦ.

Ἡ Ἀνθῆ ἐπροσκύνησε βαθύτατα καὶ ἰδοὺ ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν ἐνθα ζωμὸς ἀχνίζων τοὺς προσεκάλει.

Τῆς Ἀνθῆς ἡ θέσις ὠρίσθη ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κ. Ἀστέρη, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος δὲν ἔπαυε νὰ περιποιῇται αὐτὴν μετὰ προφανοῦς ἐπιτηδεύσεως, τρώγων θαυμάσια, ἐνῷ ἡ Ἀνθῆ μόλις ἤγγιζε τὸ προσφερόμενον αὐτῇ, ρίπτουσα ἐν βλέμμα, μίαν λέξιν ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλ' οἱ ἀναχρωματισμοὶ τοῦ προσώπου της ἐπρόδιδον τὴν ἔκτακτον θέσιν της· δις καὶ τρίς κατέπεσε τῆς χειρὸς της ἡ περόνη, διότι ἐνῷ λόγος ἐγένετο περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἡ Ἀνθῆ ἀφηρεῖτο εἰς μίαν καὶ μόνην ιδέαν, ἓνα καὶ μόνον παλμὸν ἔχουσα.

— Κακοδιάθετος εἴσθε κυρία; ἠρώτησεν ὁ Κ. Ἀστέρης, τοῦ ὁποίου τὸ ἐν βλέμμα ἠκολούθει τὰς ἀλλοιώσεις τῆς Ἀνθῆς.

— Ὠ! Ναί! ἀπήντησε· καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της κατέστη ἐπίφοβος.

— Ἀνθῆ μου! ἐπεφώνησεν ἡ μήτηρ ἐγερθεῖσα· — τί ἔχεις;

— Τίποτε, τίποτε!

— Ἄ! πάλιν τὰ χθεσινά! ὦ! κύριοι, ἀπὸ τῆς χθὲς πάσχει καὶ σήμερον . . . μόλις πρὸ ὀλίγου ἠγέρθη.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μῆτερ! ἐγὼ, ἂν μοὶ ἐπιτρέπητε, ἀποσύρομαι. . . .

— Ναί! ναί! νὰ ἡσυχάσῃς νὰ ἀνκπαυθῇς, μικρά μου, ἔλεγεν ὁ Σκολούδης, καὶ ὁ Κύριος Ἀστέρης λαμβάνων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς συγγινήσεις, ἠγέρθη νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του, βοηθῶν τὴν Ἀνθὴν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον.

Ἡ Ἀνθὴ ἠγέρθη, διότι ἡσθάνετο τὴν δύσκολον θέσιν τῆς, καὶ ἐδέχθη τὸν βραχίονα· ἀλλ' ἐνῶ οἱ πόδες τῆς ἐκλονοῦντο, μόλις ἐν τούτοις ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ.

Τῆς μητρός ἡ πολυπαθὴς καρδία ἐσκίρτησεν ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ὅτε εἶδε τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς στηριζομένην εἰς βραχίονα ἀνδρός, μεθ' οὗ ἠυχῆθη τότε ἀπὸ καρδίας νὰ τὴν ἴδῃ τὸ τάχιον συνδεδεμένην καὶ στηριζομένην διὰ παντός, διότι ἐσκέφθη κατὰ πρόβληψιν ἴσως . . . ἴσως ὁ θάνατος ἐξῆλευε τὴν χαρὰν τῆς.

— Πόσον σὰς ἀνησύχησα, κύριε, ἐπρόφερον ἡ Ἀνθὴ· πλὴν δὲν πταίω, προσέθηκε μετ' ἀφελείας νηπιῦ, καὶ ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης σας.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, ὑπέλαθεν ὁ βοηθὸς τῆς, ὅτι λυποῦμαι διὰ τὴν μικρὰν ἀδιαθεσίαν σας, καὶ μόνον τὴν κυρίαν μητέρα σας δὲν θὰ συγχωρήσω, θελήσασαν νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ εἰς τοιοῦτον καιρὸν καὶ ἐνῶ ἐπάσχετε.

Ἐπειτα καὶ τὴν μοῖραν, ἥτις μοὶ στερεῖ τὴν παρουσίαν σας, προσέθηκε, συνοδεύσας ταῦτα διὰ βλέμματος περιπαθοῦς, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν Ἀνθὴν νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ κύψῃ πάραυτα κάτω τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν, εὐχαριστῶ! διὰ τὴν καλωσύνην σας· καὶ πρὶν ἢ τὰ τρυφερά χεῖλη τῆς περαιώσωσι τὴν φράσιν, ὁ νοῦς διέτρεξεν ὁλόκληρον ὁδὸν, συνοικίαν, εὐρέθη εἰς μίαν αἵθουσαν, εἰς ἕνα χορὸν . . . καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν βλέμμα ἐπίσης περιπαθεῖς, τὸ ὁποῖον εἴλκυε τὴν συμπάθειαν καὶ ἐπροκάλει τὴν πίστιν, ἠτενίσθη πρὸς αὐτὴν. . . . ὦ! ἐστέναζε μετὰ πόνου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστράφησαν πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

— Τί εἶναι, Ἀνθὴ μου, τί ἔχεις κόρη μου;

— Τί ἔχει; ὑπέλαθε ὁ Κ. Ἀστέρης, μικρὰ ἀδιαθεσία βέβαια· ἃς ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσῃ, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀνθὴν καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐλαφρά.

— Σοὶ εὐχομαι, καλὴν ἀνάπαυσιν, ὥραία μικρά μου! μὴν φοβῆσαι, εἶναι μᾶλλον τῆς αἰφνηδίας μεταβολῆς τοῦ καιροῦ.— Δὲν ἀκούεις πῶς βοῶζει ὁ καιρὸς, ἰδέ, ἰδέ πῶς ἐνύκτωσεν ἀπὸ τοῦδε· ἄ! χιών, τί χιών!— νομίζω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν· — Καλὴ νύκτα, εἶπε, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν Κύρ. Σκολοῦδην μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μαρία, Μαρία ! ἐφώναξεν ἡ μήτηρ, ἡ Μαρία ἐνεφανίσθη. — Φρόντισε, φρόντισε νὰ ἀναπαυθῇ. — Ἀναπαύσου, μικρά μου, νὰ ζητήσω τὸν ἱατρὸν ;

— Ὄχι ! ὄχι ! φρόντισε διὰ τοὺς ξένους σου.

— Τῷ ὄντι φαντάσου, τοὺς ἐγκαταλείψαμεν μόνους, πλὴν μήπως πταίομεν ; ἔπειτα, Ἀνθῇ μου, οὗτοι δὲν εἶναι ξένοι, μάλιστα ὁ Κύρ. Ἀστέρης

— Ὁ Ἀστέρης ; ἠρώτησεν μηχανικῶς ἡ Ἀνθῇ.

— Εἶναι χρυσοῦς νέος, τοσάκις ὁ μακαρίτης πατήρ σου μοῦ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ σκοπὸς τευ ἦτο πάντοτε νὰ

— Νά ;

— Νὰ μὴν ἀφήσωμεν ἓνα καλὸν φίλον, ἀξιόλογον νέον, νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μας, ἀλλὰ

— Ἀλλὰ ;

— Ἀλλὰ νὰ τὸν κάμωμεν ἰδικόν μας . . . ἦτον πάντοτε ὁ σκοπὸς του

— Ἰδικόν μας ; πῶς ; ἠρώτα ἀφελῶς ἡ Ἀνθῇ, ἐνῶ ἡ μήτηρ της δι' αὐτοῦ τὴν προδιέθετεν εἰς μεγάλην διαπίστευσιν. . . .

— Ἐπειτα, ἔπειτα σοῦ λέγω, μικρὲ μου ἄγγελε· τώρα ἡσύχατε, ἀναπαύσου εἰς τὴν κλίνην σου, νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τί γίνονται οἱ ξένοι μας· καὶ ἐναποθέσασα ἐπὶ τῶν βεβαρυμένων βλεφάρων τῆς Ἀνθῆς θερμῶτατον φίλημα, ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἀνθῇ μείναςα μόνη ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως. —

Τί παράδοξος εἶναι ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ τρόπος τῆς μητρὸς μου· ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν μετεβλήθην; — Χθὲς τῆς ἦλθεν ὁ ξένος αὐτὸς καὶ ἡ χαρὰ της δὲν ἐκρύπτετο· σήμερον ἀπὸ πρωῒας ἀνητύχει εἰς προτομασίας. — Χθὲς ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ξένον· σήμερον μοι ἐσύττανε νὰ στολισθῶ, νὰ γίνω ὡραία, νὰ εἶμαι εὐθυμὸς Καὶ ἐγὼ ; ὦ ! ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ! διὰ τίποτε δὲν μὲ μέλει ! καὶ ἤρχισε νὰ ἀποδύηται καὶ νὰ πετᾷ ἓνα πρὸς ἓνα τοὺς στολισμούς της. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ βλέπον πρὸς τὸν κῆπον, καὶ ἀφοῦ ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ χεῖλη προσκεκολλημένα ἐπὶ τῆς ὕλου, δι' ἧς μόλις διώρα τὰ διὰ λευκῆς σινδόνης καλυπτόμενα δένδρα.

ὦ ! Θεέ μου ! εἶπε, Θεέ μου ! ἃς ἦτο δυνατόν ἡ χιὼν αὕτη νὰ παγώσῃ καὶ τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα. — Ἄς ἦτο δυνατόν νὰ γίνω χιὼν καὶ ὥς τὰς νιφάδας αὐτῆς ψυχρὰ νὰ μὴ θερμαίνωμαι καὶ ἀναλύω εἰς τὴν πρώτῃν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σου . . .

ὦ ! ἡ ἀνεμοζάλη αὕτη ἡ ἔκτατος συνοδεύει τὴν ἔκτατον ταραχὴν τῆς καρδίας μου· καταστρέφει αὕτη, καταστρέφει εἰς τὴν ὁρμὴν της, καταμαδᾷ τὰ μόνὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ διαθλά τοὺς τρυφεροὺς κλόνους, οἵτινες τολμηρὰ προτείνουσι τὸ τρυφερὸν στέλεχος των . . . μόνον ; ἀλλὰ καὶ τὰς δρυς ἐκρίζοι καὶ τοὺς βράχους καταρρέπτει. Καὶ ἡ θύελλα τῆς καρδίας μου . . . ὦ ! καὶ ἐκεῖνη ὥς αὕτη

ἐγείρεται, καὶ ἡ πρώτη πνοὴ ἤρκεσε νὰ μαράνη τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς — βεβαίως ὁμοία δύναμις, ὡς βαίνει, θὰ διασπᾷ καὶ τὸν μόνον κλόνον τῆς τρυφερᾶς ἐλπίδος μου, καὶ τότε, ἰδοὺ καταπίπτει τὸ δένδρον τῆς ζωῆς. . . Ταχύτερα, ταχύτερα ! Θεέ μου, τὸ τέλος μου, ἂν οὕτω μοι εἶναι γεγραμμένον. . . .

Ἐν δάκρυ θερμὸν κατέβρευσε τῆς τρυφερᾶς παρειᾶς τῆς καὶ ἔστη πρὸς τὴν ἄκρην τῶν χειλέων τῆς ἡ Ἀνθῇ ἐγεύσατο αὐτοῦ.

— Πικρόν ! εἶπε, τὸ δάκρυ τῆς θλίψεως ἄρά γε, ὅπόσον γλυκὺ εἶναι τῆς χαρᾶς !

Ἀφῆκε τότε τὸ πρὸς τὸν κῆπον παράθυρον καὶ ἐπακούμβησεν εἰς τὸ τῆς ὁδοῦ. . . Σκότος σχεδὸν εἶχε καταλάβει τὰ πέριξ καὶ ἡ χιών πίπτουσα κατὰ στιβάδας, ὑψοῦτο πρὸς τὰ ὑπὲρ μερῶν, ἐνθα καὶ τὰ πτηνὰ παραφερόμενα, ἤρχοντο νὰ ζητήσωσι σκέπην.

Διατί ἄρά γε καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν εὐρίσκη καταφυγὴν καὶ σκέπην διὰ τὰ πάθη του, ὡς τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ; ἢ διατί νὰ ἔχη πάθη ; ἐνοῶ διατί. . . . διότι ἔχει ἀναμνήσεις.

Ἰδοὺ, μία συντετριμμένη ὕελος ἀναμινῆσκει εἰς τὴν Ἀνθῇ ἐν συμβᾶν τῆς προτεραίας, τὸ ὅποσον χρησιμεύει ὡς ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν, εἰς τὸ βάθος τοῦ λαβυρίνθου τῆς καρδίας τῆς ἰδοὺ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου πάθους.

— Ἰδοὺ μία ἀνάμνησις, ἐμυρμύριτε καὶ ἡ Ἀνθῇ προσψάουσα τὴν ὕελον εἰς μάρτυς τοῦ πρώτου μου ἐρωτικοῦ παλμοῦ. . . ἡ καρδία μου πάλλει, φλογίζομαι, καίω. ὦ ! τί εἶναι μία κόρη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τί εἶναι δι' αὐτὴν εἰς παλμὸς τῆς καρδίας, καὶ παλμὸς ἀνταπόδοτος.

Πλὴν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμπνέῃ τις τοσοῦτον πάθος χωρὶς νὰ αἰσθάνεται. . . διατί διήλθε τὴν ὁδὸν ταύτην, διατί. . . με ἐθεώρει ; ἡγρύπνει βεβαίως καὶ ἐκεῖνος καὶ ὠνειροπόλει, ὅταν ἐγὼ ἔπασχον τὸ αὐτό. . . διατί τοῦτο ; διατί ἐκεῖνο ; διατί. . . διατί. . . καὶ τόσα ἀπὸ τῆς χθὲς διατί, ἐξετάζω εἰς ἐμαυτὴν καὶ παθαίνω ! . .

Θεέ μου ! εἶπε καὶ ἐγονυπέτησε ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν. Θεέ μου ! θεράπευσόν με ἂν κακὸν εἶναι ὁ ἔρως εἰδὲ καὶ μὴ, ἔμπνευσον καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν αὐτὸν λογισμόν, τὸ αὐτὸ αἶσθημα ! . . .

Ἰδὲ τί σκέπτομαι. . . . Πάτερ μου ! μεσίτευσον ὑπὲρ τῆς ὀρφανῆς κόρης σου, ἢ δέξου αὐτὴν πλησίον σου, διότι τὸν ἀγαπῶ ! τὸν ἀγαπῶ ! τὸν Γαβριὴλ, χωρὶς νὰ θέλω ! ἐπεφώνησε καὶ ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς ἂν λέξις ἡ τῆς ιδέας τὸ βάρος τὴν κατέβαλον.

Ἐκεῖ μεθ' ὥραν ὀλόκληρον, ὅταν οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν, ἡ μήτηρ ἀναζητοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, τὴν ἀνεῦρεν ἐκεῖ χαμαὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου.

Ἀλλοίμονον ! ἐκραύγασε Μαρία ! ἡ Ἀνθῇ μου ! ἕνα φῶς ! καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν. Ἡ Ἀνθῇ εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρὸς ἡγέρθη κατὰ ψυχρος.

— Τί εἶναι μήτηρ !

— Τί εἶναι ; σέ ζητῶ εἰς τὴν κλίνην σου καὶ σέ εὐρίσκω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου τούτου, χαμαί, ἡμίγυμνον εἰς τοιοῦτον χειμῶνα ; Μὰ ! Ἀνθῆ μου τί ἔχεις ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ μὲ κάμνεις νά

— Συγγνώμην ! μῆτερ· δὲν ἠδυνήθην νά ἀναπαυθῶ Ἀνεχώρησαν οἱ ξένοι ;

— Ταύτην τὴν στιγμὴν τοὺς παρέλαβεν ἡ ἄμαξα . . . πλὴν πιστεύω, θὰ διηγούνται τὸ γεῦμα, τὰς περιποιήσεις μας — Μάλιστα ὁ Κύρ. Ἀστέρης οὔτε ἔφαγεν, οὔτε Τί εὐγενής ! καὶ ἐν στιγμῇ καὶ ἡρώτῃ, τί κάμνει ἡ Ἀνθῆ, εἶναι ἥσυχος ; καὶ τότε μόνον καθησύχασεν, ὅταν ἡ Μαρία τῷ εἶπεν, ὅτι κατεκλίθης καὶ ἀνεπαύεσο.

— Πλὴν ἔλα, ἔλα ! εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ λαβοῦσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἡσπάζετο . . . Χριστέ μου ! καλὲ σὺ ἐπάγωγες ;

Καὶ μόλα ταῦτα τὸ στήθος μου φλογίζεται . . . διενοεῖτο ἡ Ἀνθῆ ἀκολουθοῦσα τὴν μητέρα της.

Σχεδὸν ἐκυνδύνευσαν οἱ τρεῖς ξένοι μέχρι τῆς εἰσόδου των εἰς τὴν πόλιν, διότι τὸ σκότος ἦτο βαθὺ καὶ ἡ χιών κατεκάλυψε τὴν κεχαραγμένην ὁδόν· ὁ δὲ ἄνεμος καὶ τὴν ἀναπνοὴν αὐτὴν ἀφῆρει τέλος ἔφθασαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Κυρ. Σκολοῦδης παγοτρέμοντες.

— Ἐάν λοιπὸν σοὶ τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς, εἶπεν ὁ Σκολοῦδης, σᾶς περιμένω Κύριε Ἀστέρη, καὶ πρὶν τοῦ σαββάτου τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἡ τράπεζα θέλει σᾶς μετρήσει τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν, καθὼς θέλω σᾶς παραδώσει καὶ ὅλους τοὺς τίτλους τῶν ἰδιοκτησιῶν τῆς Κυρίας

— ἔχει καλῶς, Κύριε Σκολοῦδης, εἶπε, καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησαν

Τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ ἀνῆλθεν, ὁ Σκολοῦδης σκεπτόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον ἐβάδιζεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἐμονολόγει. Περιουσία ! περιουσία, ἔλεγεν ὅχι εὐκαταφρόνητος εἰς κτήματα καὶ χρήματα, ἡ ἐπικερδεστερὰ ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ πκρέξῃ τόσον κέρδος . . . Πλὴν στὸ διάβολο ! ὅλα ! ἀλλὰ πιστεύει τις ποτε, ὅτι ὁ διαθέτων καὶ τὰ τέκνα του, ἔχει σώας τὰς φρένας τί ! παράδοξος διαθήκη.

« Διαθέτω λέγει, ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν μου (πλὴν τῶσου . . . ποσοῦ ἀνῆκοντος εἰς τὴν σύζυγόν μου τὴν) ὑπὲρ τοῦ Κυρ. Ἀστέρη ἐάν οὗτος λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν μόνην μου θυγατέρα Ἀνθῆν εἰς δεκαεξαστῇ ἡλικίαν· παραλαμβάνει δὲ τὴν διατεθειμένην ὑπὲρ αὐτοῦ περιουσίαν πρὸ ἑνὸς ἔτους . . . »

Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα εἰς διπλὴν κληρονομίαν, καὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς θυγατρὸς, τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀγγέλου, ἥτις ἀγνή καὶ ὑπήκοος οὕσα προσφέρεται θῦμα, ὡς ὁ Ἰσαάκ, ὑπὸ τῆς εὐπίστου μητρὸς της καὶ . . . ὦ ! ἀν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους ἠδύναντο νὰ μεταβάλλουν οἱ ἄγγελοι τὸ ἐλάχιστον . . . τὸ μέτωπόν του ἐρυτιδῶθη ἐν μιᾷ καὶ τὸ ἦθος του ἔλαβεν ἑκφρασίαν ἀνθρώπου ἐμπνεομένου . . . ὦ ! τῷ ὄντι εὐτυχὴς ἰδέα ἂν τὸ πρῶτον ἐμπόδιον στέψῃ ἐπιτυχία, ἡ ἰδέα μου εἶναι ἐμπνευσις μετανοοῦντος πατρὸς (ἀκολουθεῖ)